

נאשם אליטורי (באמצע) עץ ספקיהנאשמים
אנחנו מפחדים להודות בשקר... הלב לא נותן!

יש דברים תמוהים רבים בשיחה. כאשר שאל הסוכן את אליטורי מתי קרה הרצח, בחצות-ייום או בחצות-לילה, לא ידע הר בדווי מה להשיב. הסוכן, שתורך היטב על-ידי המיטרה, אמר לו: "טוב, נגיד 12 בלילה, גמרנו 11 בלילה, הושך". האם יתכן שרוצח לא יזכור את שעת הרצח?

בעמוד 49 שאל הסוכן לראשונה אלה ישירה: "תגיד, עשיתי או לא עשיתי?" השודר ענה: "לא עשיתי!" ובהמשך שאל: "מה, אגיד להם שקר?" וכאשר יעץ לו הסוכן להודות כדי שישוחרר בערובה, ענה: "אבל אנחנו מפחדים להודות בשקר... הלב לא נותן!"

לעומת חלקים אלה, המצביעים על פחותו של אליטורי, ענה לחברו לפעמים בתשובות המשתמעות כהודאה. למשל, כאשר שאל אותו אל-עבדי: "אני יודע עכשיו שכימעט 95% שעשית (את הפשע), ועכשיו ידע איך לדבר איתם (עם ההורים, כדי לשכנעם לשכור עורך-דין)". ענה לו אליטורי: "נכון!" במילה זו נאחזו השופרים טים כאשר מצאו כי היתה כאן הודאה באשמה.

חקירות המיטרה הוכיחו כי החשוד שיקר כאשר טען כי אינו יודע היכן נמצא הקיבוץ. התברר כי היה נוהג לרעות את צאנו במאהל שצפה אל הקיבוץ, וידע היטב את מיקומו. גם השריטה במיטחו נבדקה על-ידי הרופא, הד"ר בצלאל בלון, והתגלה כי לא נגרמה מנפילה מאופניים. שני שקרים אלה שיכנעו את המיטרה כי אליטורי היה הרוצח, והם העבירו את תיקה-הקירה לפרקליטות מחוז הדרום. שם

הסניגור, ישראל, הגיש עירעור על פסק-הדין לבית-המישפט העליון, ורמיים אלה הוחלט לדחות את העירעור. אך בפעם הראשונה בתולדות בית-המישפט העליון נדחה עירעור על הרשעה ברצח ברוב-קולות בלבד.

השופט משה בייסקי כתב בפסק-דינו את דעת המיעוט: "חברי המלומד, ממלא-מקום הנשיא (אשר קבע את ההרשעה ברוב דיעות), מדגיש את אותם קטעים מדברי המערער בשיחה המוקלטת שאינם אופייניים לאדם חף-מפשע. לכך אני מוכן להסכים, אם כי אין להתפלא על-יכך, לאור הצורה שבה תימרו מוחמד את הרשיעה לכל אורכה... אך זה בלבד איננו מספיק."

"בהודאה יש יותר מדי סתירות פני-מיות, מכדי שיהיה בטוח להשתית עליה הרשעה. גם אותם הקטעים של השיחה הכוללת, המצביעים לכאורה לכיוון הרשיעה, ניתנים לפירוש נוסף, כל ספק חייב לפעול לטובת הנאשם, ואני — אין בי יכולתי להשתחרר מהספק. לפיכך הייתי מוכה את הנאשם."

קיבוצי הדרום נשמו לרווחה עם סיום המישפט. רוצחה של החיילת נתפס, נשפט וקיבל את עונשו. גם אנשי-המיטרה סגרו את התיק בסיפוק. אבל כאשר בליבו של שופט עליון עוד מקנן ספק באשמתו של נאשם, אין זה סוף-הפסוק. אפילו אם שופט אחד בלבד מוכה את הנאשם מחמת-הספק, יש לעשות משהו בנידון. פרשת ברנס ופרשת ס'לומון אבו עדין טריות, ולא כדאי להתחיל פרשה נוספת.

הסניגור פנה לנשיא-המדינה כדי להשיג חנינה למרשו, ויחד עם זאת פנה גם בקשה לבית-המישפט העליון לדון שוב בנידון, בהרכב רחב יותר. **אילנה אלון**

פסק-הדין, השפיע בוודאי באופן תת-הכ"רתי על השופטים, התובע, משה זילברמן, העלה בעיתוי טוב, טענה מישפטית של "עדות-שיטה". הוא ביקש להזמין עדים שיעידו כי לנאשם יש שיטה בעברותיו. כי בפעם קודמת, בהיותו בן 17, כאשר

השופט דן כהן, קבע כי הנאשם הוא ערמומי.

"נכון הוא כי במהלך השיחה המוקלטת הכחיש הנאשם פעמים רבות את מעורבותו ברצח המנוחה, אולם מהכחשות אלה אין ללמוד על-יכך שהודאת הנאשם ברצח ה'

הגופה והחקירים במקום הרצח

"יותר מדי סתירות פנימיות, מכדי שיהיה בטוח..."

עדרו רעה ליד מושב קדימה בשרון, הורשע בניסיון לאנוס נערה. באותו מיקרה התיידד הבדווי הצעיר עם הנערה היהודיה, ויום אחד היא הגישה תלונה במיטרה שהוא ניסה לאנוס אותה. כאשר נחקר הכחיש בתחילה הכל, אבל עוד באותו יום הודה במיטרה, בעברית, שבה אינו שולט עד היום, כי אומנם ניסה לאנוס את הצעירה.

השופט

מפקק

המישפט הוברע על פי הודאתו, ור נידון לשנת מאסר. כרגיל אין אפשרות להעלות עבירות קודמות של נאשמים לפני מתן פסק-הדין. הדרך המישפטית היחידה המתירה זאת היא כאשר רוצים להוכיח "שיטה". התובע ניסה להכניס את העדות בצורה זו, אך בית-המישפט דחה את בקשת התובע, ולא נתן לו להעלות זאת כעדות כשרה. אבל השופטים שמעו את הדברים תוך כדי הטיעון, ואין ספק כי הללו השאירו את חותמם הכבד בלבם. אליטורי נידון למאסר-עולם.

אמור אינה אמת. אלא יש ללמוד על ערי-מומיותו הרבה של הנאשם, ועל רצונו להרחיק עצמו מביצוע העבירה, ולערפל את המידע שדלף לאוזני העד אל-עבדי. למיקרא תמליל ההודאה ופסק-הדין, קשה להתעלם מהפער העצום בין רועה-העיוים, האנלפנית, חסר הידע והתרבות, שבילה את מרבית חייו הקצרים בין הר כבשים, ובין השופטים הנכבדים, בעלי התרבות המערבית ועשרות שנות לימוד ומחקר. כל מילה הנאמרת בצעירות מיני רחית מתפרשת בבית-המישפט בצורה מתוחכמת וערמומית. השופטים מתעלמים מדמותו של הרועה, שמצא עצמו לכוך בין כתלי בית-הסוהר, כאשר כל העולם נגדו. תוצאות הבדיקות של חכמי-המיש-טרה, שהיו ככישופים בעיני הבדואי, הוכיחו כי ורעו ודמו נמצאו בגופה של המנוחה. הוא לא הבין כי קרוב ל-60% מהאוכלוסיה נכנסו להגדרה זו, וחשב כי ההוכחה היא, "מן אללה". ומיהו הרועה שיתקומם נגדה?

מורה-הנהיגה שלו קם נגדו, וגם חברי-צורה ובן-שיטבו הקליט את שיחתו ומסר אותה למיטרה. דבר נוסף, שכימעט שאינו מופיע ב-

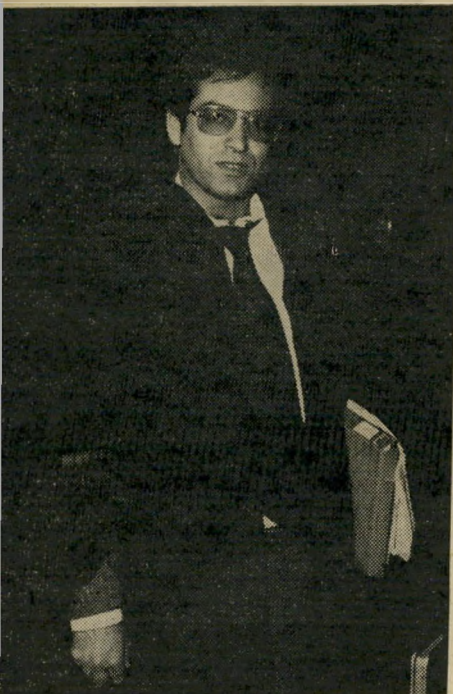
הוגש כתבי-אישום על רצח, ואליטורי נידון והורשע על-פי אותה שיחה מוקלטת.

הנאשם

הוא ערמומי

השופטים לא התעלמו מכך שהמדינה, אל-עבדי, זכה בפרס גדול על הצליחתו. הוא נאשם בגרימת-מוות בלבד, עבדי רה שעושה שלוש שנות-מאסר, ולא בי הריגה, שעושה 20 שנה. אבל בית-המישפט לא התייחס אליו, אלא אך ורק לשיחה המוקלטת. מתוכה דלה את הקטעים שנראו לו כהודאה באשמה. השופטים מצאו גם את ה"דבר-מה" המישפטי, הדרוש כתמיכה בהודאת נאשם. הם ראו בשקרי תמיכה בהודאה ומצאו תמיכה נוספת בסוג דמו וורעו.

השופטים דחו את דיבריהם של שני פסיכולוגים נודעים, שהביאה ההגנה, שי קבעו כי הנאשם מפגר מעט בשיכלו, ואינו יכול לתחנן ולראות דברים באופן כוללני. לדעת השופטים לא הספיקו הפגרי שות הקצרות, שבהן ראו הפסיכולוגים את הנאשם, כדי לבסס מסקנות אלה. להיפך,

פרקליט ישראל
לבד נגד כל העולם